

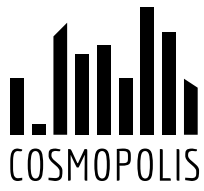
Lisa Reganová

DÍVKÁ BEZE JMÉNA

DALŠÍ PŘÍPAD
JOSIE QUINNOVÉ

Lisa Reganová

DÍVKA BEZE JMÉNA

Lisa Reganová

DÍVKÁ BEZE JMÉNA

DALŠÍ PŘÍPAD
JOSIE QUINNOVE

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE GIRL WITH NO NAME

Copyright © Lisa Regan, 2018

Translation © Kateřina Elisová, 2021

© Grada Publishing, a. s., 2021

Z anglického originálu *The Girl With No Name*, vydaného nakladatelstvím

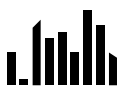
Bookouture v roce 2018, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Straková

Grafická úprava a sazba Roman Krivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

COSMOPOLIS

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2021 jako svou 8001. publikaci

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-271-4193-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-4192-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-2445-9 (print)

Pro mého bratra, Kevina Brocka, který mi ukázal,
co znamená dotáhnout boj do konce.

KAPITOLA 1

NEWS 5 – Akron, Ohio

27. října 2016

MÍSTNÍ TEENAGER SRAŽEN ŘIDIČEM, KTERÝ Z MÍSTA NEHODY UJEL

Devatenáctiletý mladík zemřel dnes večer poté, co byl smrtelně zraněn při nehodě na Highland Square. Mladíka našel na ulici místní rezident chvíli po páté hodině ráno, když venčil svého psa. Muž byl přepraven do nemocnice General Medical Center v Akronu, kde lékaři později konstatovali smrt. Jeho jméno zatím nebylo zveřejněno, s ohledem na rodinu, které musí být tragédie nejdříve oznámena. Na křižovatce, kde řidič mladíka srazil a odkud následně ujel, nejsou žádné bezpečnostní kamery. Policie naléhavě žádá každého, kdo má jakoukoli informaci, aby se přihlásil.

KAPITOLA 2

PONDĚLÍ

Z jejího obývacího pokoje řvala televize. Josie ji slyšela ve své ložnici v prvním patře domu, i když měla zavřené dveře. Jakmile zazněly první tóny znělky místní zpravodajské stanice WYEP, povzdechla si, z nočního stolku sebrala svatební časopisy a zamířila dolů.

Její snoubenec Luke se rozvaloval na pohovce a jeho vysoká, svalnatá postava zabírala téměř veškerý prostor. Na klíně mu ležela polystyrénová krabice na jídlo, ze které si do pusy cpal hranolky. Nohy měl položené na konferenčním stolku, kde se téměř dotýkaly kupky vzorových pozvánek na svatbu. Už dva týdny chtěla, aby se na ně podíval. Oči měl přilepené na obrazovku, kde ve zprávách ve dvanáct vysílali reportáž z nepřetržitě sledovaného soudního procesu s Dálničním vrahem, který začal dnes ráno.

„Lukeu, můžeš to, prosím, trochu ztlumit?“

Dokonce se na ni ani nepodíval. Josie odložila hromádku časopisů na stolec, posadila se vedle Lukea a svým stehnem se otřela o jeho. Stále neodvrátil pohled od televize. Na obrazovce stála před budovou soudu v Alcott County Trinity Payneová, sebejistě mluvila do mikrofonu a vánek jí zvedal tmavé vlasy. „Úvodní řeči v procesu s Dálničním vrahem, Aaronem Kingem, měly dle časového plánu

začít dnes ráno. Ovšem King před několika hodinami údajně spadl ve své cele a rozrazil si ret. Vězeňská správa nám oznámila, že si jeho zranění vyžádalo několik stehů.“

Luke si odfrkl a hodil si do pusy další hranolek. „Spadnul. To se vsadím, že spadnul.“

„Moje peníze se mají na pozoru,“ poznamenala Josie ve snaze získat si jeho pozornost, protože Kingův případ se stal v poslední době jedním z jeho oblíbených témat hovoru. Ale zdálo se, že ji Luke neslyší. Rozhlédla se. „Přinesl jsi mi cheeseburger?“ zeptala se.

Žádná odpověď. Luke zalovil hluboko mezi polštáři a vytáhl ovladač, kterým hlasitost ještě zvýšil.

„Lukeu?“ opakovala Josie, ale odbyl ji mávnutím ruky.

Trinity Payneová pokračovala a z obrazovky zářily její modré oči: „Předpokládá se, že Aaron King je zodpovědný přinejmenším za třicet vražd ve státě Pensylvánie za poslední čtyři roky, ačkoli vyšetřovatelé byli schopni spojit jeho DNA pouze s osmi vraždami, přičemž k poslední z nich došlo přímo zde v Alcott County.“

„Měl jsem ho zastavit já,“ poznamenal Luke sám pro sebe.

Tohle byla známá písnička. Před rokem Dálničního vraha chytil příslušník státní policie, který ho zastavil při rutinní kontrole. King uháněl po Route 80 v centrální Pensylvánii, na úseku dálnice, kde obvykle hlídkoval Luke. Ten večer si vyměnil službu s kolegou, aby mohl jít s Josií a její babičkou Lisette na večeři, protože Lisette slavila narozeniny. Fanfáry a veškerá sláva za dopadení sériového vraha, který terorizoval stát téměř čtyři roky, patřily kolegovi.

„Jsem ráda, že jsi ho nezastavil ty. Mohl tě zabít,“ podotkla Josie a jemně Lukeovi stiskla stehno. Při jejím dotyku ucukl kolenem.

Stáhla ruku a do očí se jí jako už tolikrát draly slzy, takže začala mrkat, aby je zahнала. Neměla by se cítit odmítnutá, protože tohle trvá už celé měsíce, ale přesto se tak cítila.

„Lukeu,“ hlesla Josie, vzala mu ovladač z ruky a stáhla zvuk.

„Hej,“ zaprotestoval a vůbec poprvé ten den jí věnoval pohled.

Přinutila se k úsměvu. „Myslela jsem si, že dneska spolu strávíme nějaký čas. Jen ty a já. Žádná práce, žádná vyrušení.“

„Jsem tady,“ řekl.

Ne, *nejsi*, pomyslela si. Jeho pohled se už přesunul zpět k televizi.

Josie zvedla ze stolku návrhy jejich svatebních pozvánek. „Myslela jsem si, že bychom si mohli popovídat o svatbě. Tohle nám poslala tvoje sestra, abychom se podívali.“

„Vážně?“ odsekl.

„Fajn, nemusíme použít žádný z těch vzorů, které poslala Carrieann. Určitě na internetu najdeme další. Dojdu si pro notebook.“

„Prosím, Josie, teď ne.“

Josie na něj zírала a tělo jí ztuhlo. „Aha, tak dobře. Možná bychom mohli...“

„Podívej, dneska jsem chtěl jen relaxovat, ano?“

„Ano, jistě,“ souhlasila Josie. „Poslední dobou nemáme moc času, abychom odpočívali společně.“ Její povinnosti coby šéfký dentonské policie jí zabraly mnohem víc času, než by čekala. Neustále žila ve stavu viny. Věděla, že většina z toho, s čím se Luke potýká, s ní nemá nic společného. Ale nemohla setrást pocit, že kdyby spolu byli častěji, možná by se od ní nevzdaloval každý den víc a víc.

Přisunula se k němu a přitiskla se mu k boku, ale odtáhl se a prsty zašátral po dnu polystyrenové krabičky po posledních hranolcích.

Pak prázdnou krabičku hodil na druhou stranu pohovky a Josie zvedla obočí. „Chceš, abych to za tebe vyhodila?“ zeptala se ostře.

„Přinesl jsem ti burger,“ oznámil, jako by neslyšel jediné slovo, které za posledních pět minut řekla. „Je v kuchyni.“ Kývl směrem k televizi. „Pššt, vedou ho do budovy soudu.“

Josie ztěžka vzdychla a stočila pohled k obrazovce. Když šerifovi zástupci vedli Kinga s bundou přes hlavu z auta do budovy, slyšela Lukeovo sotva postřehnutelné zasténání. „Nechtějí ukázat, jak špatně ta jeho pusa vypadá,“ poznamenal Luke.

Abyste stanice WYEP trochu zapůsobila na své diváky, na obrazovce zazářil Kingův portrét z policejní databáze. King byl mladý, pouze třiadvacetiletý, měl těstovitý obličej, nepoddajné hnědé vlasy a neudržované, divoký plnovous. Dlouhý úzký nos měl na konci mírně zahnutý a zdálo se, že jeho hnědé oči téměř propalují objektiv. Kdykoli Josie viděla Kingovu fotku, naskočila jí husí kůže. Byla ráda, že ho nezastavil právě Luke. King totiž policistu ohrožoval mačetou, což byl fakt, který Luke přehlížel pokaždé, když naříkal, jakou má smůlu, že tam nebyl.

Josie soudila, že Luke má dostatek traumat na celý život i bez útoku mačetou na seznamu. Před rokem a půl ho postřelili a skoro zemřel, když jí pomáhal vyřešit řadu zmizení dospívajících dívek, ke kterým došlo v jejím městě.

Ale to nebyl důvod, který změnil milujícího, dobrosrdečného a vášnivého snoubence na apatického cizince sedícího před ní. Před čtyřmi měsíci jel navštívit svého kamaráda Bradyho, aby se podívali na zápas play-off NHL, a zjistil, že Brady zastřelil nejdříve svoji manželku Evu a pak se zabil sám. Conwayovi žili v malém městě Bowers-

ville, které leží mimo Josiinu jurisdikci, takže následky trestného činu neviděla, ale Luke od té doby nebyl stejný. Jako kdyby Brady Conway vzal část Lukea s sebou, když zastřelil manželku a sebe, a Josie si nebyla jistá, jestli ji někdy získá zpět. Snažila se, jak mohla, ale nezdálo se, že by se k němu přibližovala. Naopak každý další den přinesl Josii další kousek vzájemné vzdálenosti a novou míru smutku a nejistoty.

„Skutečný živý sériový vrah,“ řekl Luke. „Mohl jsem ho zatknout já. Kolik lidí může prohlásit, že zatkli sériového vraha?“

Josie mohla. „Není to tak skvělé, jak si asi představuješ,“ poznamenala, ještě jednou vzala ovladač a vypnula televizi.

„Lukeu, dneska můžeme být spolu. Vážně jsem si myslela, že bychom mohli...“

Posadil se zpříma a v obličeji zrudl. „Hej, já se na to díval.“

Vytrhl jí ovladač z ruky a znovu televizi zapnul, přičemž řvala ještě víc než předtím.

„Lukeu, snažím se s tebou mluvit,“ naléhala Josie.

Jeho oči dál zůstávaly přilepené na obrazovce. „O čem?“

„O čemkoli chceš.“

Přejel pohledem přes konferenční stůl a pak se jejich oči setkaly. „Prosím, Josie, jsem unavený.“

Chystala se mu odpovědět, ale už byl opět zabraný do zpravodajství. Milion kilometrů od ní, i když jejich těla dělil jen pár centimetrů. Nebylo to poprvé, kdy přemýšlela, co se s ním stalo. Jeho něha, vrozený cit jednat jako rytíř a absolutní normálnost – to ji kdysi na Lukeovi přitahovalo. Věděla, že tyto záchvaty lhostejného chladu se netýkají jí osobně. Rozuměla tomu. Jen si nebyla jistá, kolik ještě dokáže vydržet.

Už dříve mu navrhla, aby zašel na terapii, protože zjevně nezpracoval, co se stalo jeho přátelům. A také měla podezření, že se obviňuje. Kdyby přijel o pár minut dřív, možná by mohl celé té záležitosti zabránit.

V mrazivém tichu, které mezi nimi panovalo, začal zvonit Josiin telefon a oba otočili hlavu po směru zvuku. Nechala ho ležet na stolku v hale. „Musím to zvednout,“ řekla tiše.

Přešla místnost, popadla mobil a přitiskla si ho k uchu. „Tady Josie.“ Volal jí poručík Noah Fraley, její zástupce.

„Šéfk,“ začal Noah. „Máme tady takovou situaci... Myslím, že bys sem za mnou měla hned přijet.“

Josie se nezeptala proč. Jednoduše poznamenala jen: „Dobře,“ a poslouchala, jak ze sebe Noah sype adresu, o které věděla, že by ji měla poznat, ale právě teď ji nedokázala zařadit. Zavěsila a ze skříně popadla bundu.

„Josie?“ zavolal Luke z obývacího pokoje.

„Musím do práce,“ řekla.

KAPITOLA 3

Neuvědomovala si, jak silné napětí v mezilopatkových svalech má, dokud nebyla víc než kilometr od domova a její tělo se konečně nezačalo uvolňovat. Věděla, že by se neměla schovávat za práci, ale šlo o jediné místo, kde cítila, že má věci pod kontrolou. Jenže úleva se rázem rozplynula, jakmile dorazila na adresu, kterou ze sebe Noah tak rychle vyklopil. Najednou si uvědomila, proč jí připadala známá.

Noah stál před velkým viktoriánským domem se zachmuřeným a strnulým výrazem ve tváři. A hlídkující důstojník dentonského policejního oddělení, který v ruce držel psací podložku s klipsem, hlídal vchodové dveře po Noahově boku. „Máme místo činu?“ zeptala se Josie.

Noah přikývl.

„Okolí jste už zajistili?“

„Ano. Taky máme jednoho člověka u zadních dveří. Všechny vstupy jsou kryté.“

„Je... je mrtvá?“

Josie zcela upřímně netušila, jak by se cítila, kdyby jí Noah oznámil, že je Misty Derossiová opravdu mrtvá. Nebylo žádným tajemstvím, že ji Josie nenáviděla od chvíle, kdy přistihla svého zesnulého

manžela Raye, že s ní, notoricky promiskuitní striptérkou, spí. Pro Josii to bylo těžké. Ale když se Ray přiznal, že se do Misty zamiloval, no... všechno se tím změnilo.

„Ne,“ odpověděl Noah. „Aspoň zatím ne. Záchranáři už ji odvezli do nemocnice. Poslal jsem za nimi jednoho muže, aby nás informoval o jejím stavu. Sousedka ji našla v bezvědomí. Starší žena, která bydlí ve vedlejší domě, neviděla Misty vcházet ani vycházet už několik dní, takže to šla prověřit. Klepala, ale nikdo neotevřel. Takže dům obešla a říká, že našla zadní dveře pootevřené. Vešla dovnitř a na podlaze v obývacím pokoji ležela Misty v bezvědomí. Pak zavolala 911. Misty byla dost ošklivě zřízená. Většina domu je nedotčená, ale v obývacím pokoji je nepořádek. Uvidíš sama.“

Josie se chvíličku soustředila a vnitřně se přenastavila, aby odsunula osobní pocity stranou a k případu se postavila jako ke každému jinému. Prošla kolem Noaha, který ji následoval. Kývla na hlídajícího policistu a sledovala, jak zapisuje její jméno do protokolu z místa činu. Hned za vstupními dveřmi zřídil jeden z kolegů zajišťujících místo činu malou technickou stanicí.

Město Denton má rozlohu přibližně 65 kilometrů čtverečních, přičemž mnoho kilometrů zabírají nezkrocené hory centrální Pensylvánie, kde jsou široko daleko jen klikaté úzké silnice, husté lesy a venkovské domy. S populací něco málo přes třicet tisíc obyvatel nebylo město dost velké na to, aby mělo vlastní jednotku zajišťující místo činu, ale měli malý kontingent policistů speciálně vyškolených, jak shromažďovat důkazy a zabezpečit místo činu – důkazní zásahový tým neboli DZT.

V technické stanici si Josie a Noah oblékli jednorázové ochranné kombinézy, návleky na boty, přiléhavé čapky a latexové rukavice. „Poslal jsi někoho, aby se poptal u sousedů?“ zeptala se Josie. „Jestli někdo něco viděl?“

„Ano,“ přikývl Noah. „Venku mám dva muže.“

Josie následovala Noaha hlouběji do Mistyina domu a viděla, že měl pravdu – luxusně vybavené a pečlivě upravené pokoje působily nedotčeně. Oni dva už spolu domem jednou procházeli, před rokem a půl, když po Rayově smrti Misty zmizela. Dům byl plný zdobného starožitného nábytku, který vypadal stejně nepohodlně jako přepychově. Tančit v místním striptýzovém klubu je zřejmě extrémně lukrativní.

„Jak jsem říkal, téměř všechno zůstalo na svém místě,“ zopakoval Noah, když se přesunuli do haly v přízemí.

„Říkal jsi, že ta sousedka našla zadní dveře pootevřené. Někjaké známky násilného vniknutí?“

Noah zakroutil hlavou. „Ne. Buď Misty zadní dveře nezamkla, nebo pustila útočníka dovnitř.“

„Rozbitá okna?“

„Žádné.“

„Mistyino auto?“

„Zaparkované v garáži za domem.“

Noah se zastavil u vchodu do obývacího pokoje, situovaného v zadní části domu. Gestem ruky naznačil, že by měla vstoupit jako první.

„Jsi připravená? Dávej pozor, kam šlapeš.“

Když Josie vstoupila do pokoje, potlačila vzdech. Kdysi dokonalý pokoj vypadal, jako by se jím prohnalo tornádo. Podlahu z tvrdého

dřeva pokrývalo sklo, třísky a kusy rozbitého nábytku a světle modrý koberec s květinovým vzorem byl potřísněný krví. O pár desítek centimetrů dál ležel dřevěný konferenční stolek v polovině rozložený a z rozštípnutého dřeva visel chomáč blondatých vlasů. Josie kolem sebe napočítala tři převržené velké lampy a střepy z ručně malovaných skleněných stínidel se rozlétly po celém pokoji. Část stěny krémové barvy po její levici byla promáčknutá v místě, kam byl někdo odhozen tak prudce, že prolomil sádkartonové desky. Josie udělala několik opatrných kroků dál do místnosti a její pozornost upoutal malý bílý předmět vedle tabulky s číslem, označující důkaz. Klekla si a na předmět ukázala.

„Bože můj,“ hlesla. „To je zub?“

Slyšela, jak se Noah nadechl. „Ano,“ přitakal. „Záchranáři říkali, že Misty chybí jeden horní přední zub.“

Odrhla od zubu oči, aby prozkoumala místnost. Napočítala tři policisty v plné práci. Jeden oprašoval stěny a nábytek, aby našel otisky prstů, další vysával vlákna z kruhového koberečku uprostřed místnosti. Třetí přecházel od jedné žluté plastové tabulky, které byly rozmístěné po celém pokoji, ke druhé a fotografoval každý detail důkazu. Všichni chodili velmi pomalu a opatrně, jako by našlapovali na tenký led, oblečení v bílých oblecích, stejně jako Josie a Noah. Když cítili, že se na ně Josie dívá, zvedli k ní pohled.

„Šéfko,“ pozdravil ji kolega s malým ručním vysavačem.

Přikývla a muž se přesunul z koberečku k tlusté bílé flísové dece, odhozené na podlahu. Ukázal na deku a policistka, která fotografovala důkazy, k ní opatrně přešla a několikrát stiskla spoušť. Poté deku roztáhli a vysáli všechny vlasy, chlupy nebo vlákna, které na ní

zůstaly. Čistý bílý povrch kazil krvavý otisk ruky. Mistryny ruky, soudě podle velikosti.

Pak Josiin pohled upoutalo něco jiného. Ukázala na předmět vedle pohovky.

„Sakra, Noahu, co to je?“

KAPITOLA 4

Houpací lehátko pro miminko mělo světle šedou barvu s pastelově zelenými a žlutými puntíky. Leželo převrácené na stranu. Otáčivé ramínko, které obvykle visí nad sedátkem z hrazdičky ve tvaru písmene U, bylo odlomené a měkká zvířátka byla smutně rozházená po podlaze. Vedle lehátka se válel malý vycpaný slon a zmačkaná zelená deka, dost velká jen na to, aby do ní zabalili novorozence.

„Tady bylo mimino? Ona měla dítě? Je...?“

„Dítě tu není,“ odpověděl Noah rychle.

Jeho odpověď ale nezabránila tomu, aby se Josii nesevřel žaludek příšerným pocitem úzkosti.

„Ani jsem nevěděla, že byla těhotná.“

Noah přikývl. „Sousedka říkala, že má Misty každým dnem porodit. Na základě toho, co jsme našli v koupelně v patře, se domníváme, že porodila tady. Po dítěti ale nezůstaly žádné stopy. V suterénu jsme našli zamčeného psa, který štěkal jako pomínutý. Sousedka slíbila, že se o něj postará, dokud se všechno nevyřeší.“

„Kdy porodila?“

„To nevíme, ale myslím si, že včera nebo den předtím. Sousedka nám řekla, že Misty viděla před čtyřmi dny, a to už měla namále.“